

Sygn. akt I USKP 17/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki (przewodniczący)

SSN Romuald Dalewski

SSN Jarosław Sobutka (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania A.Ż.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Chorzowie

o prawo do emerytury górniczej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 20 grudnia 2022 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 10 listopada 2020 r., sygn. akt III AUa 2214/20,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu w Katowicach do ponownego rozpoznania oraz
orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 18 czerwca 2020 r. Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek
Zamiejscowy w Rybniku oddalił odwołanie A.Ż. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń
Społecznych Oddział w Chorzowie z 27 stycznia 2020 r. odmawiającej prawa do
emerytury górniczej bez względu na wiek. Obecna sprawa jest już trzecią sprawą

zainicjowaną przez ubezpieczonego – poprzednie dwie sprawy zakończyły się dla niego niekorzystnie – sądy powszechne prawomocnie oddalały odwołania od decyzji organu rentowego. Z ustaleń Sądu I instancji wynika, że ubezpieczony legitymuje się na 31 października 2019 r. 23 latami, 7 miesiącami i 27 dniami pracy górniczej wykonywanej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Ubezpieczony domaga się doliczenia dodatkowo okresu zasadniczej służby wojskowej, którą odbywał od 24 kwietnia 1991 r. do 22 października 1992 r. Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Po rozpoznaniu apelacji ubezpieczonego Sąd Apelacyjny w Katowicach, wyrokiem z dnia 10 listopada 2020 r., oddalił apelację. Sąd II instancji uznał, że Sąd Okręgowy wydał trafne rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz w treści obowiązujących przepisów prawa, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów, nie popełnił też uchybień w zakresie kwalifikacji prawnej ustalonych faktów, które mogłyby uzasadnić ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia. W konsekwencji Sąd odwoławczy, oceniając jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji, uznał je za własne. Zdaniem Sądu Apelacyjnego emerytura górnicza przewidziana w art. 50e ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ma szczególny charakter, bo umożliwia przejście na świadczenie emerytalne w stosunkowo młodym wieku. Koniecznym warunkiem do jej przyznania jest posiadanie 25 lat pracy górniczej wykonywanej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, tzw. "czystej" pracy górniczej, a więc pracy wymienionej w art. 50c ustawy, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w kopalniach głębinowych (art. 50c pkt 1, 2, 3, 5, 8, 9). Do takiej pracy ustawodawca przewidział dodatkowo możliwość zaliczenia wyłącznie okresów wymienionych w art. 50e ust. 2 ustawy. Natomiast okres odbywania zasadniczej służby wojskowej nie został wymieniony w ust. 2 cytowanego przepisu, nie jest też okresem pracy górniczej o jakiej mowa w art. 50c ust. 1 ustawy, gdyż nie został w tym przepisie wyszczególniony, a zatem brak jest podstaw do jego uwzględnienia na prawo do dochodzonego świadczenia.

W skardze kasacyjnej z dnia 8 marca 2021 r. pełnomocnik ubezpieczonego zaskarżył w całości wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 listopada 2020 r., zarzucając naruszenia prawa materialnego, to jest:

- art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej w brzmieniu obowiązującym w okresie 24 kwietnia 1991 r. do 22 października 1992 r. (to jest w okresie odbywania przez ubezpieczonego zasadniczej służby wojskowej) w zw. z art. 50e ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że okres odbytej przez ubezpieczonego, zasadniczej służby wojskowej nie wlicza się do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury górniczej w związku z aktualnym brzmieniem ustawy emerytalnej, podczas gdy spełnienie przesłanek określonych w art. 120 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1992 r. powodowało, że okres odbywania służby wojskowej podlegał zaliczeniu do okresu zatrudnienia pracownika w zakładzie pracy w zakresie wszystkich uprawnień wynikających ze stosunku pracy, a tym samym należy go traktować jako okres wykonywania pracy górniczej, o której mowa w art. 50e ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis art. 120 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, traktować go należy jako *lex specialis* w stosunku do art. 50e ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z uwagi na stanowienie samodzielnej podstawy prawnej nabycia uprawnień emerytalnych;

- art. 2 Konstytucji RP i wywodzonej z tego przepisu zasady praw nabytych poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy odmowa uwzględniania przez Sąd II instancji okresu służby wojskowej ubezpieczonego wliczonego po spełnieniu przesłanek określonych w art. 120 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1992 r., do stażu pracy wymaganego do nabycia przez ubezpieczonego prawa do emerytury górniczej, przeczy zasadzie praw nabytych.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji,

zasądzenie od organu na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury górniczej bez względu na wiek oraz zasądzenie od Organu na rzecz Ubezpieczonego kosztów postępowania kasacyjnego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego okazała się zasadna.

Zgodnie z brzmieniem art. 50e ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: z 2022 r., poz. 504 ze zm.) prawo do górniczej emerytury, bez względu na wiek i zajmowane stanowisko, przysługuje pracownikom, którzy pracę górniczą wykonywali pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres wynoszący co najmniej 25 lat, z uwzględnieniem ust. 2 tego przepisu. Do okresów pracy górniczej, o której mowa w ust. 1, zalicza się także okresy: 1) niezdolności do pracy z tytułu wypadku przy pracy albo z tytułu choroby zawodowej, za które wypłacone zostało wynagrodzenie lub zasiłek chorobowy albo świadczenie rehabilitacyjne, 2) czasowego oddelegowania pracowników, o których mowa w art. 50c ust. 1 pkt 6, do zawodowego pogotowia ratowniczego w Centralnej Stacji Ratownictwa Górniczego S.A. w B., w K. S.A. Oddział Jednostka Ratownictwa Górniczo-Hutniczego w L. lub w okręgowych stacjach ratownictwa górniczego - bezpośrednio poprzedzone pracą górniczą wykonywaną pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, przypadające w czasie trwania stosunku pracy. Prawo do emerytury, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem, że pracownik nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 3). Art.

50e ustawy emerytalnej nie przewiduje w sposób bezpośredni możliwości zaliczenia do okresu pracy górniczej okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej. Okoliczność ta nie oznacza jednak, że możliwość uwzględnienia okresu odbywania przez górnika zasadniczej służby wojskowej w wymaganym stażu pracy górniczej pod ziemią nie wynika z innych przepisów prawa, w szczególności z ustawy z dnia 11 marca 2022 r. o obronie ojczyzny (Dz.U. z 2022 r., poz. 2305), a wcześniej z ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej. Do zagadnienia prawnego wymagającego rozstrzygnięcia w rozpoznawanej sprawie należy podejść z uwzględnieniem nie tylko wykładni językowej, lecz także wykładni systemowej oraz prokonstytucyjnej.

Z mocy ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz ustawy – Karta Nauczyciela (Dz.U. Nr 167, poz. 1397 ze zm.) uchylono z dniem 1 stycznia 2007 r. art. 34-38 oraz art. 48 i 49 ustawy emerytalnej, regulujące prawo do emerytury górniczej pracowników urodzonych w określonych w tych przepisach przedziałach czasu, zastępując je przepisami dodanego do działu II rozdziału 3a zatytułowanego „Emerytury górnicze”. Wobec skreślenia dawnego art. 38 ustawy emerytalnej i braku jego odpowiednika w przepisach rozdziału 3a, nie ma obecnie w treści obowiązujących przepisów (art. 50a – 50f) wyraźnego stwierdzenia, że istnieje możliwość uwzględnienia w wymaganym stażu pracy górniczej, uprawniającym do emerytury górniczej, tzw. okresów zaliczalnych, jakimi są np. okresy składkowe z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy emerytalnej. Nie jest to jednak jednoznaczne z brakiem możliwości zaliczenia okresu zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia na podstawie przepisów odrębnych, w szczególności ustawy z dnia 26 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony.

Sąd Najwyższy zajmował się już zagadnieniem wliczania okresu zasadniczej służby wojskowej do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury górniczej, na podstawie art. 50e ustawy emerytalnej. W wyroku z dnia 30 września 2021 r. (sygn. I USKP 77/21, Legalis nr 2611444) uznał, iż okres odbywania zasadniczej służby wojskowej wlicza się do stażu pracy górniczej pod ziemią, także w przypadku ubiegania się przez górnika o emeryturę górniczą bez względu na wiek, jeżeli są spełnione warunki wliczenia okresu odbywania służby wojskowej do

okresu zatrudnienia u pracodawcy w zakresie wszystkich uprawnień wynikających ze stosunku pracy (art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej Dz.U. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 r. w związku z art. 50e ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych), a brak w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przepisów stanowiących o możliwości zaliczenia okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej do okresu pracy uprawniającego do nabycia prawa do emerytury górniczej bez względu na wiek (art. 50e tej ustawy). W takiej sytuacji należy, zgodnie ze stanowiskiem zawartym w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego, odwołać się do przepisów ustawy o powszechnym obowiązku obrony, w brzmieniu obowiązującym w dacie podjęcia przez żołnierza-pracownika pracy u pracodawcy po zakończeniu zasadniczej służby wojskowej, w celu ustalenia sposobu zakwalifikowania okresu zasadniczej służby wojskowej z punktu widzenia uprawnień emerytalnych. Sąd Najwyższy w niniejszym składzie akceptuje stanowisko zajęte w powołanym wyroku oraz argumentację prawną zawartą w jego uzasadnieniu.

Mając na uwadze okoliczności rozpoznawanej sprawy oraz utrwalony w orzecznictwie pogląd, że do oceny stanu faktycznego, wywołującego określony skutek prawny, należy stosować przepisy obowiązujące w czasie realizacji tego stanu faktycznego (por. np. wyrok z 20 marca 2013 r., I UK 544/12, LEX nr 1383246), wypada stwierdzić, że rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego ujawnionego w obecnej sprawie wymaga uwzględnienia nie tyle przepisów rozdziału 3a działu II ustawy emerytalnej, ile obowiązujących w okresie odbywania przez ubezpieczonego czynnej służby wojskowej przepisów ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony. W szczególności należy uwzględnić kolejno obowiązujące: art. 108 ust. 1, art. 120 ust. 1, art. 125 ust. 1 i ponownie art. 120 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony, które stanowiły, że pracownikowi, który w ciągu trzydziestu dni od dnia zwolnienia z czynnej (zasadniczej lub okresowej) służby wojskowej podjął pracę w zakładzie pracy (u pracodawcy), w którym (u którego) był zatrudniony w dniu powołania do tej służby, czas odbywania służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia w tym

zakładzie pracy (u tego pracodawcy) w zakresie wszystkich uprawnień wynikających ze stosunku pracy. Treść powołanych przepisów dowodzi, że okres czynnej (w tym zasadniczej) służby wojskowej traktuje się tak samo jak wykonywanie w tym czasie pracy przez pracownika. Jest to czytelna i językowo jednoznaczna zasada. Powołane przepisy ustawy o powszechnym obowiązku obrony wprowadziły zatem pewną fikcję prawną, odnoszącą się do wszelkich (tak z zakresu prawa pracy, jak i zabezpieczenia społecznego) uprawnień pracownika i ubezpieczonego przewidzianych w przepisach szczególnych. Dotyczy to również uprawnienia do nabycia emerytury górniczej bez względu na wiek, przewidzianej w art. 50e ustawy emerytalnej. Do przedstawienia takiej konkluzji skłania wykładnia językowa powołanych przepisów ustawy o powszechnym obowiązku obrony jako *lex specialis* w stosunku do ustawy emerytalnej, wzmocniona dodatkowo wykładnią systemową oraz funkcjonalną i prokonstytucyjną (art. 85 ust. 1 oraz art. 2 i art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, z których wynika zakaz ustanawiania takich regulacji ustawowych lub dokonywania takiej wykładni przepisów prawa powszechnie obowiązującego, które dopuszczałyby jakiekolwiek pokrzywdzenie obywatela z powodu wykonywania publicznego obowiązku obrony kraju, por. wyrok Sądu Najwyższego z 6 kwietnia 2006 r., III UK 5/06, OSNP 2007 nr 7-8, poz. 108). Zgodnie art. 120 ustawy o powszechnym obowiązku obrony (w brzmieniu obowiązującym w okresie odbywania przez ubezpieczonego zasadniczej służby wojskowej, tj. od 24 kwietnia 1991 r. do 22 października 1992 r.) pracownikowi, który w ciągu trzydziestu dni od dnia zwolnienia z czynnej służby wojskowej podjął pracę u pracodawcy, u którego był zatrudniony w dniu powołania do tej służby, czas odbywania służby wojskowej wlicza się do okresy zatrudnienia u tego pracodawcy w zakresie wszystkich uprawnień wynikających ze stosunku pracy. Wątpliwości związane z zakresem przedmiotowym sformułowania „wszystkich uprawnień wynikających ze stosunku pracy” można rozstrzygnąć przez odwołanie się do treści ust. 3 art. 120 tej ustawy. W okresie istotnym dla sprawy przepis ten stanowił, że pracownikowi, który podjął pracę po upływie trzydziestu dni od dnia zwolnienia z czynnej służby wojskowej, czas odbywania tej służby wlicza się do okresu zatrudnienia, od którego zależą nie tylko uprawnienia w zakresie wymiaru urlopu wypoczynkowego i wysokości odprawy pośmiertnej, ale także uprawnienia

emerytalno-rentowe. Z przytoczonej regulacji należy wnioskować, że skoro pracownikowi, który po odbyciu służby wojskowej wrócił do pracy po przekroczeniu ustawowych trzydziestu dni, wlicza się okres tej służby do okresu zatrudnienia od którego zależą uprawnienia emerytalno-rentowe, to tym bardziej ten sam zakres uprawnień przysługuje pracownikowi wymienionemu w ust. 1 art. 120 ustawy, który w ciągu trzydziestu dni od dnia zwolnienia z czynnej służby wojskowej podjął pracę u pracodawcy, u którego był zatrudniony w dniu powołania do tej służby. Możliwość „wliczenia” okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie uprawnień emerytalno-rentowych została usunięta dopiero 21 października 2005 r.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 września 2021 r. podkreślił, że zagadnienie zaliczenia okresu zasadniczej służby wojskowej do spełnienia przesłanek uprawniających do nabycia prawa do emerytury górniczej po zmianie wynikającej z ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz ustawy – Karta Nauczyciela (Dz.U. z 2005 r. Nr 167, poz. 1397) było już przedmiotem rozstrzygnięć Sądu Najwyższego (por. m.in. wyroki z 3 sierpnia 2016 r., I UK 283/15, LEX nr 2148646; z 30 stycznia 2018 r., I UK 513/16, OSNP 2018 nr 9, poz. 127; z 18 kwietnia 2018 r., III UK 57/17, LEX nr 2497579; z 17 stycznia 2019 r., II UK 476/17, LEX nr 2607950). W wyrokach tych przesądzono, że czas odbywania przez ubezpieczonego zasadniczej służby wojskowej w okresie obowiązywania kolejno art. 108 ust. 1, art. 120 ust. 1, art. 125 ust. 1 i ponownie art. 120 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony RP, zalicza się – przy spełnieniu określonych w tej ustawie warunków – do stażu pracy górniczej uprawniającej do emerytury górniczej z mocy art. 50a ustawy emerytalnej. Orzeczenia te zapadły w stanie prawnym, w którym przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie upoważniają już do zaliczenia do pracy górniczej (art. 50c ust. 1 ustawy emerytalnej) lub równorzędnej z pracą górniczą (art. 50c ust. 2 ustawy emerytalnej) w odniesieniu do uprawnień z art. 50a ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej okresów pracy w szczególnych warunkach na stanowiskach wymienionych w dziale I wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub

szczególным charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), jeśli nie odpowiadają one definicji takiej pracy zamieszczonej w art. 50c ustawy. Praca górnicza w rozumieniu art. 50c ustawy emerytalnej nie jest pojęciem tożsamym z pracą w szczególnych warunkach zdefiniowaną w art. 32 ust. 2 tej ustawy. Tym niemniej przyjmuje się, że każda praca górnicza jest pracą w szczególnych warunkach. Z mocy zaś przepisów zawartych w rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 r., wymienione w wykazach A i B prace górnicze należą do kategorii prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego. Przepisy obowiązujące ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie przewidują uznania innych niż wymienione w art. 50c tej ustawy okresów prac wykonywanych w szczególnych warunkach za okresy pracy górniczej lub równorzędnej z taką pracą przy ustalaniu prawa do emerytury górniczej. Możliwość taka została jednak przyjęta w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyrok z 30 stycznia 2018 r., I UK 513/16, OSNP 2018 nr 9, poz. 127). Stwierdzono w nim, że czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony (w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 1974 r.) zalicza się – na warunkach wynikających z tego przepisu – do okresu pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1 ustawy emerytalnej, uprawniającego do obniżenia wieku emerytalnego na zasadach wynikających z art. 39 tej ustawy. Zważywszy na wynikające z art. 50e ustawy emerytalnej wymaganie wykonywania pracy górniczej pod ziemią należy uznać za niewątpliwie, że pracami, których wykonywanie uprawnia do emerytury górniczej bez względu na wiek, są prace wymienione w art. 50c ust. 1 tej ustawy, zaś do okresów wykonywania tej pracy należy zaliczyć okres odbywania zasadniczej służby wojskowej.

Brak w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przepisów stanowiących o możliwości zaliczenia okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej do okresu pracy uprawniającego do nabycia prawa do emerytury górniczej bez względu na wiek (art. 50e tej ustawy) nakazuje, zgodnie ze stanowiskiem zawartym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, sięgnięcie do przepisów ustawy o powszechnym obowiązku obrony, w brzmieniu obowiązującym w dacie podjęcia przez żołnierza-pracownika pracy u pracodawcy po zakończeniu

zasadniczej służby wojskowej, w celu ustalenia sposobu zakwalifikowania okresu zasadniczej służby wojskowej z punktu widzenia uprawnień emerytalnych. Co do istoty, ocena prawna obywatelskiego obowiązku odbywania zasadniczej służby wojskowej na przestrzeni lat nie uległa zmianie w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Dlatego interpretacja art. 120 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony, w brzmieniu obowiązującym w dniu podjęcia przez ubezpieczonego pracy u tego samego pracodawcy, u którego był zatrudniony przez powołaniem do zasadniczej służby wojskowej – zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego – prowadzi do wniosku, że okres zasadniczej służby wojskowej odbytej przez pracownika zatrudnionego poprzednio u pracodawcy, u którego wykonywał pracę górniczą, która ze względu na swój kwalifikowany (szczególny) charakter uprawnia go do emerytury w znacznie niższym niż powszechny wiek emerytalny, traktuje się tak samo jak wykonywanie takiej pracy. Skoro okres ten podlega zaliczeniu jako okres zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień (także emerytalno-rentowych) uzależnionych od lat pracy u takiego pracodawcy, to powinno uwzględniać się go także do stażu pracy górniczej wymaganego do nabycia prawa do emerytury górniczej bez względu na wiek.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

[as]

l.n